

Δουλίτσα να υπάρχει

Τρέχετε πανικόβλητοι 8-10 ώρες με 20λεπτο διάλειμμα και φοβάστε να πείτε ότι δουλεύετε 8ωρο, πενθήμερο, με 700 ευρώ, για να μη σας πούνε καλοπληρωμένους;

Βρίζετε που δουλεύετε δύο 4ωρες δουλειές, έξι μέρες τη βδομάδα για να συμπληρώσετε 400-500 ευρώ και τρώτε πέσιμο για το πόσο τυχερές είστε που δουλεύετε;

Βαρεθήκατε τις «φιλικές» κουβέντες για το πόσο ΟΚ είναι το αφεντικό που δεν απολύει, που πληρώνει σχεδόν στην ώρα του, που δε ζητάει τρελές υπερωρίες;

Ανατριχιάζετε με τη συχνότητα που ακούτε το «να βάλουμε και λίγο πλάτη γιατί θα κλείσει το μαγαζί/γραφείο/επιχείρηση, και μετά…»;

Μην ανησυχείτε. Δεν είστε οι μόνοι. Εμάς μας συμβαίνει συχνά. Και τσαντιζόμαστε. Γιατί όλα αυτά δεν είναι «λογικές διαπιστώσεις», δεν είναι «άγχος για την δουλειά», δεν είναι «φόβος λόγω κρίσης». Όχι. Είναι πρώτα και κύρια κοινωνική εκπαίδευση.

Είναι εκπαίδευση για να αποδεχτούμε ως φυσιολογικές και αναγκαίες διαδικασίες την ασταμάτητη μείωση των μισθών μας, την κυκλική μετατροπή μας από εργαζόμενους σε άνεργους και τούμπαλιν, τα μαύρα μεροκάματα και τις αόρατες υπερωρίες. Είναι εκπαίδευση στο να μη ζητάμε τις άδειές μας, να πηγαίνουμε άρρωστοι στη δουλειά, να απολύουν τον διπλανό μας και να μη μιλάμε. Είναι εκπαίδευση για να εμπεδώσουμε διανοητικά και ηθικά την υλικότατη υποτίμησή μας ως εργάτες/τριες. Να πειστούμε ότι αυτό μας αξίζει και τόσο αξίζουμε.

Από όπου κι αν φτάνουν στα αυτιά μας όλα τα παραπάνω, ένα είναι σίγουρο. Η αφετηρία τους είναι ο βόθρος που έχουν για στόμα τα αφεντικά. Από εκεί εκπορεύονται, διαχέονται στον κοινωνικό ιστό, αναπαράγονται και συγκροτούν έναν «κοινό λόγο» για το πώς πρέπει να είναι οι ζωές μας. Η πρόθυμη υιοθέτηση και αναπαραγωγή τους λέει πολλά για την ήττα μας.

Σίγουρο επίσης είναι ότι για να μη μας πνίξει η τσαντίλα, πρέπει να μιλάμε. Όχι σαν μοναχικοί ήρωες ενάντια στην τρέλα του κόσμου, αλλά μαζί με άλλους τσαντισμένους/ες που δεν ψήνονται με το παραμύθι ότι οι ανάγκες των αφεντικών πρέπει να καθορίζουν τις ζωές μας. Να μιλάμε συλλογικά, δημόσια και επιθετικά. Κοινώς να μιλάμε -να σκεφτόμαστε και να πράττουμε- σαν εργατική τάξη και όχι σαν άτομα. Και μπορεί εμείς να το ξεχνάμε, αλλά σίγουρα τα αφεντικά το θυμούνται: η συλλογική τσαντίλα είναι πολύ επικίνδυνη.

10/2016

CLASSWARDOGZ
classwardogz@gmail.com - autonomia71.wordpress.com